

Latviešu Skoliņai

Dānijā

NEJAUKAIS ĀZĪTIS

**Aiz kalniņa bija mājiņa, un mājiņā dzīvoja
kaķis un trusis, pīle
un vista, gailis un
nerātnais āzītis
Baltēns.**

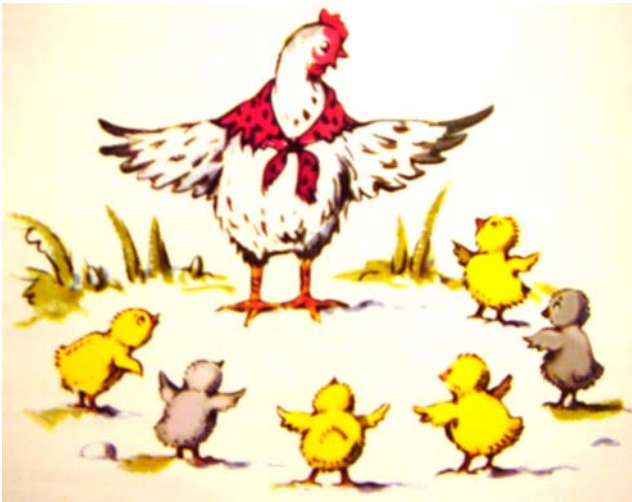

**Visi strādāja, bet
āzītis nedarīja neko.**

**Īstenībā viņš darīja gan -
viņš blēņojās.**

**Kāmēr vista mācīja cālīšiem plivināt spārnus,
āzītis ieleca apļa vidū un iztrenkāja visus
mazos skolēnus.**

Kad pīle nesa ūdeni uz mājām, āzītis apgāza spaini, un pīlei bija atkal jāiet uz tālo aku pakal ūdenim.

Pat kaimiņu skudras viņš mierā nelika.

-Ak, ko mēs lai darām ar mūsu āzīti? jautāja mājiņas iemītnieki viens otram.

-Man arī jūs neesat vajadzīgi, teica āzītis lepni un devās prom no mājām.

Bet arī citur neviens negribēja ar viņu draudzēties. Viņš saplēsa circeņa vijoli, sabradāja sēņu ģimeni un gribēja atņemt bitēm medu.

Bet, ak vai, bites metās kazlēnam virsū.

- Ej prom un beidz darīt citiem pāri! dzēla bites āzītim degunā.

Nāca vakars, un kļuva arvien aukstāks.

-Kur lai es guļu un ēdu vakariņas? Skat, kurmja māja! nopriecājās āzītis.

- Stop! saka kurmis, ko tu darīsi manā mājā?

- Gulēšu un ēdīšu, droši atbild āzītis.

-Nekā nebija!

Tā ir mana māja, un tu esi par lielu, lai tajā iekļūtu. Tāpēc dodies vien prom! teic kurmis dusmīgi.

Neviens negribēja laist āzīti pie sevis.

Āzītis gulēja upes malā pavisam viens, izsalcis un ar dadžiem aplipsis.

Pēkšņi viņš dzird, ka kāds raud upes malā.

- Ko tu raudi, zaķene? Tev ir mājas un burkāni. - saka āzītis.

- Taciņa uz mājām ir pārplūdusi, un es netieku pie saviem bērniņiem, raud zaķenīte.

- Tā jau nav bēda, saka āzītis un atrod laipiņu.

**-Nu re, tagad tu tiksī pie saviem bērniņiem,
bet man nav ne māju, ne pat viena burkāna,
bet vēders ir tukšs.**

- Paldies par palīdzību, un še tev burkāns.

**Mums ar bērniņiem
gan jau pietiks,
teica zaķene un
iedeva āzītim burkānu
no sava
vakariņu kurvja.**

Āzītis ieritinās krūmā un ir gatavs ēst savu burkānu, kad atkal dzird kādu šņukstam.

- Un ko tu raudi, pelīte. Tev ir mājas un ģimene. Man nav pat spilventiņa, uz kā

galvu nolikt. - saka āzītis peļu tētim.

- Žurka visus graudus noēdusi. Man nav ko bērniņiem dot ēst. Man ir desmit izsalkuši mazuļi mājās, ko lai es viņiem saku? - šņukst pele.

- Jā. Man gan ir brukāns, kas ir par mazu manam vēderam, bet taviem mazuļiem tās būs la-

**Āzītis ieritinās krūmā,
ieliek galvu starp
priekškājām un mēģina
aizmigt. Tukšais vēders
rūc, bet aiz krūma ir
dzirdamas kādas balsis.
- Nu tā, saka lapsa.**

**Kāmēr kaķītis ir mežā
pēc malkas, mēs varam ielauzties mājiņā. Es
pakaļ pīlei un vistai, bet tu - graudu krājumiem.
- Labs plāns, priecājas žurka.
- Ai, tas nemaz nav tik labs plāns, nodomā āzītis.
Jāsteidzās kaķīti brīdināt.**

-Kaķīti, mūsu draugi ir briesmās, sauc āzītis. Lapsa un žurka uzbrūk mūsu mājiņai! Ejam palīgā.

Kaķis āzītim netic.

-Tu tik bieži mānies. Kā lai zinu, ka varu tev ticēt, saka kaķis.

- Piedod man visu, ko esmu sliktu darījis, un šoreiz tici man - ātrāk uz mājām!

Kaķītis ar āzītis skrien uz mājām, un gandrīz viss par vēlu. Lapsa, pīli saķērusi padusē, nes to uz mežu, bet žurka velk lielo gradu maisu uz alu.

Kaķis klūp žurkai virsū.

- Tev nebūs mūsu maizi zagti! - caps un žurka kaķīša vēderā.

Bet āzītis ar ragiem skrien uz lapsas pusi tā, ka viņa no bailēm palaiž pīli vaļā un skriešus metās pa kaklu un galvu uz mežu.

Tā visi draugi ir atkal kopā sveiki un veseli, un arī ēdamais visai ziemai ir drošībā.

Baltēns samīļo visus un apsolās būt labs un palīdzēt mājas darbos. Viņš nomazgājas, paēd vakariņas un aiziet gulēt savā gultiņā, savās mājās.

VISS!

**Pēc M.Stārastes "Pelēkais namiņš"
Kristīne Z. Nuhela, Latviešu-Dāņu Biedrība**